

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמִינִי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֻלְק כ'

קוֹנְטֵרְס 470

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

## אגרות הזוהר

רלג

דאספתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' בישה. [תרגום ללשון הקדש]: אוי להם מי שגורמים שילך מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה גבשה ואינם רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת ממנה נביעת החכמה שהיא י'. והב' נשארת גבשה. וי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. [תרגום ללשון הקדש]: אוי להם שגורמים עניות וחרב ובזה והרג ואבדן בעולם).

על כן בואו ונחזיק טובה ונחזק את כבוד האדמו"ר שליט"א ויישר כחו וחילו ויזכה לקבל פני משיח צדקנו על ידי הפצת ספר הזוהר כרצונו הטהור, כמו שכתוב בזהר הקדוש "והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע" "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר וכו' ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי [דהיני הזוהר עצמו אומר שבזכות למוד הזוהר הקדוש ברוך הוא יפקון מהגלות] וכן בתקוני זהר סוף תקון ו' וכו' "מהאי חבורא דילך כד אתגליא לתתא בדרא בתרא בראי בראי יומיא ובגיניה [ויקרא כ"ה י'] וקראת דרור בארץ.

כעתירת:

**הרב שלמה דוד פיישר, מחבר ספר אריגת שביעית, בית שמש**



# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקוהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

## - מכתב יד -

**הרב חיים אייזנבאך, מח"ס "יקר טוטפתא" ועוד**

ר"מ בבית המדרש "קהל חסידים", 08-8650360

רחוב רשב"י 21 אשדוד, 057-3150360

בסיעתא דשמיא, פה אשדוד, ר"ח איר תש"ע לפ"ק

אל רום מעלת כבוד הגאון הצדיק המפרסם, חסידא ופרישא חובר  
חיבורים מחוכמים בתורה, הרבני איש האשכולות ורב התבונות, מגדולי  
עומדי בפרץ ומעמיד הדת על תילה מרחיב גבולות הקדושה, כבוד שמו  
תפארתו מורינו רבי שלום יודא גראס, רב אב"ד ואדמו"ר מהאלמין  
שליט"א.

אחר דרישת שלומו הטוב באהבה רבה ובכל הכבוד הראוי!

ראשית, אודה ואומר אודות מפעלכם הגדול והנשגב למען הזהר, ימלא  
פי תהלה ושירה לגודל רום ערפה פי רבה, הדבר התחזק בכל תפוצות ישראל  
בארץ ובגולה, כלל ישראל זוכים לכל הסגולות האורות והישועות בזכות  
למוד הזהר הקדוש, ובפרט שעומדים אנו כעת בחודש של ההילולא רבא של  
התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, שהבטיח: בספרא דא יפקון מן  
גלותא", ויוצא איפוא שרבנו שליט"א זוכה לקרב ביאת משיח צדקינו,  
ובנדאי יזכה לצאת לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן, ומובטחני  
שיאחוז בידיו הקדוש, ויאמר בפה מלא, הוא הגבר שקרב ביאתי, והגאולה  
השלימה של כלל ישראל, אשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא.

ספרים רבים וחיבורים מחוכמים בתורה ויראה הוצאתם לאור עולם,  
ביניהם על מערכות הכשרות למיניהם בכמה עשורים האחרונים, בארץ  
ובתפוצות. ועתה הגדלתם עשות, בהוצאת הזהר על כל מהדורותיו, ובפרט

השופר, והשופר הזה שמשקה אותם ומרוה את האבות בראשונה, ואחר כך את הבנים, והרי בארו את הדבר.

בא ראה, ויקח אהרן את אלישבע, לבסס אותה, לשמח אותה ולחבר אותה עם המלך בזיווג שלם, שיימצאו ברכות לכל העולמות על ידי אהרן. משום כך צריך הפהן להמצא בהארת פנים, בשמחה, הכל כמו שלמעלה, שהרי על ידו ברכות ושמחות נמצאות. ולכן מרחקים ממנו דין ורגז ועצב, כדי שלא יפגם מאותו מקום שנקשר בו. ועל זה - ואחייכם כל בית ישראל יבכו את השרפה, ולא הפהן. עליהם פתוב (דברים לג) בפרק ה' חילו ופעל ידיו תרצה וגו'.

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

וסטרא דכהנא מיין צלילין נהירין. רבי יוסי אמר כל חד אוזיף לחבריה, וכליל כלא דא בדא, ובגין כך, חמרא שרי חדותא, בגין דכליל מגו מיא, ולבתר אהדר לאתריה, ועציב ורגיז ודאין דינא. (וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין).

בין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

בין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

בין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעינן, דנדב ואביהוא רוי חמרא הו, מדאזהר לכתני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתפחא בנהירו דאנפין תמיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח. אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיינ מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א ספיה עציבו, וכנהא שירותא וסיוקא בעי חדותא ונהירו דאנפין, ויין אתי מסטרא דליואי)

רבי אבא אמר, ממקום אחד יצאו  
- יין ושמן ומים (דבש וחלב). מים  
ושמן לימין, נוטלים הכהנים  
ויורשים אותם, ושמן יותר  
מהכלל, שהוא שמחה ראשית  
וסיים, שכתוב (שם קלג) פשמן  
הטוב על הראש יורד על הזקן  
זקן אהרן. ויין לשמאל, יורשים  
הלוים, להרים קול ולזמר, ולא  
לשתק, שהרי יין לא שותק  
לעולמים, ושמן הוא תמיד  
בחשאי.

מה בין זה לזה? אלא ששמן שהוא  
בחשאי, בלחש תמיד, בא מצד  
המחשבה, שהיא תמיד בלחש  
ולא נשמעת, והוא בחשאי, ועל  
כן הוא מזמין. ויין שהוא להרים  
קול, ולא שותק לעולמים, בא  
מצד האם, ויורשים הלוים לצד  
השמאל, ועומדים לזמר להרים  
קול, ועומדים בדין. ומשום כך  
כתוב, (דברים כא) ועל פיהם יהיה  
כל ריב וכל נגע.

משום כך, כשכחהו כנס למקדש  
כדי לעבד את העבודה, אסור לו  
לשתות יין, שהרי מעשיו הם  
בחשאי, ובחשאי (נראה) הם באים,  
ומתכבד, (ובחשאי מתכבד במה שמתכבד)  
ומזוג את מי שמוזג, ומשפיע  
ברכות לכל העולמות, והכל  
בחשאי, (ועוד) שכל מעשיו בסוד.  
ויין הוא מגלה רזים, שהרי כל  
מעשיו עומדים כדי להרים קול.  
רבי יהודה ורבי יצחק היו  
הולכים בדרך מבית מרון  
לצפורי, והיה עלם אחד מצוי  
בתוכם (אצלם) עם יין רקוח בדבש.  
אמר רבי יהודה, נאמר דבר תורה  
ונלך.

פתח רבי יצחק ואמר, (שירי) וחפך  
פיין הטוב הולך לדודי למישרים  
וגו'. וחפך פיין הטוב - זה יינה  
של תורה, שהוא טוב. שהרי יין  
אחר אינו טוב, ויינה של תורה

רבי אבא אמר, מאתר חד נפקו, יין ושמן  
ומים (דבש וחלב). מים ושמן לימינא, נטלי  
כהני וירתי לון, ושמן יתיר מכלא. דאיהו  
חדוותא שירותא וסיומא, דכתיב, (תהלים קלג)  
פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן  
אהרן. ויין לשמאלא, ירתי ליואי, לארמא  
קלא ולזמרא, ולא לשתוק, דהא חמרא לא  
שתיק לעלמין, ושמן בחשאי הוא תדיר.

מה בין האי להאי. אלא, ששמן דאיהו בחשאי  
בלחישו תדיר, אתי מסטרא דמחשבה,  
דאיהו בלחישו תדיר ולא אשתמע, והוא  
בחשאי, ועל דא הוא מימינא. ויין דאיהו  
לארמא קלא, ולא שתיק לעלמין, אתי מסטרא  
דאימא, וירתי ליואי לסטר שמאלא, וקיימי  
לזמרא לארמא קלא, וקיימי בדינא. ובגין כך  
כתיב, (דברים כא) ועל פיהם יהיה כל ריב וכל  
נגע.

בגין כך, פהנא כד ייעול למקדשא למפלח  
פולחנא, אסיר ליה למשתי חמרא, דהא  
עובדוי בחשאי אינון, ובחשאי (ס"א אתתו) אתאן  
ואתפנון, (ס"א ובחשאי אתפנון במה דאתפנון) וזווג למאן  
דזווג, ונגיד ברכאן לעלמין פלהו, וכלא  
בחשאי, (ועוד) דעובדוי כלהו ברזא. וחמרא  
מגלה רזין הוא, דהא כל עובדוי לארמא קלא  
קאים.

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארמא, מפי  
מרוננא לצפורי, והוה רבניא חד שכית  
בגוון (ס"א לגביהו), בחמרא בקינטא דדובשא  
אמר רבי יהודה גימא מלה דאורייתא ונזיל.

פתח רבי יצחק ואמר, (שיר השירים ז) וחפך פיין  
הטוב הולך לדודי למישרים וגו'. וחפך  
פיין הטוב, דא יינא דאורייתא, דאיהו טוב.  
דהא יינא אחרא לאו איהו טוב, ויינא



טוב לכל. טוב לעולם הזה, וטוב לעולם הבא. וזהו היין שנותן לו לקדוש ברוך הוא יותר מהכל, ובכוחו זה, מי שגזרה מינה של התורה, יתעורר לעולם הבא, ויזכה להחיות כששקים הקדוש ברוך הוא את הצדיקים. אמר רבי יהודה, דובב שפתי ישנים, הרי שנינו, שאפלו באותו עולם יזכה לעסק בתורה. זהו שכתוב דובב שפתי ישנים.

אמר אותו עלם, אם כתוב וחכף מין הטוב, היינו אומרים כך. אבל כתוב מין הטוב, ולא מין השיחו בו. אמר רבי יהודה, בני, אמר דברך, שפיה אמרת.

אמר, אני שמעתי, שמי שמשתדל בתורה ודבק בה, ואותו דבר התורה נשמע בפיו ולא לוחש אותו בלחש, אלא מרים בו את קולו, שפך צריכה תורה להרמת קול, שכתוב (משלי א) בראש המיות תקרא, להרים את רנת התורה, ולא בלחש. מין הטוב, כמו יין טוב שלא שותק, והוא עתיד להרים קול, כשיצא מן העולם הזה. הולך לדודי למישרים, שלא יסטה לימין ולשמאל, לא ימצא שימחה בידו. דובב שפתי ישנים, ואפלו באותו עולם שפנותיו מרחשות בתורה. עוד שמעתי, וחכף מין הטוב - הפסוק הזה נאמר לכנסת ישראל, ונאמר בתשבחת. אם כך, מי הוא משבב אותה בזה? אם הקדוש ברוך הוא - מה זה הולך לדודי?

הולך אלי הנה צריך להיות! אלא ודאי שהקדוש ברוך הוא משבב את כנסת ישראל כמו שהיא משבבת אותו, שכתוב חכו ממתקים, כך הקדוש ברוך הוא משבב את כנסת ישראל.

הוא משבב לה לכנסת

דאורייתא, טב לכלא. טב לעלמא דא, וטב לעלמא דאתי. ודא הוא יינא דניחא ליה לקודשא בריך הוא תיר מפלא, ובזכו דא, מאן דמרוי מיינא דאורייתא, יתער לעלמא דאתי, ויזכי לאחייא, כד יוקים קדשא בריך הוא לצדיקייא. אמר רבי יהודה, דובב שפתי ישנים, הא תנינן דאפילו בההוא עלמא, יזכי למלעי באורייתא, הדא הוא דכתיב דובב שפתי ישנים.

אמר ההוא רביא, אי כתיב וחכף מין הטוב, הוינא אמרי הכי. אבל מין הטוב כתיב, ולא מין. אשגחו ביה, אמר רבי יהודה, ברי אימא מילך, דשפיר קא אמרת.

אמר, אנא שמענא, דמאן דאשתדל באורייתא, ודביק בה, ונהיא מלה דאורייתא אשתמע בפומיה, ולא לחיש לה (דף י"ט ע"ב) בלחישו, אלא ארים קליה בה. דאורייתא הכי בעיא לארמא קלא, דכתיב, בראש הומיות תקרא, לארמא רנה דאורייתא, ולא בלחישו. מין הטוב, כחמר טב דלא שתיק. והוא עתיד לארמא קלא, כד יפוק מהאי עלמא. הולך לדודי למשרים, דלא יסטי לימינא ולשמאלא, לא ישבב דימחי בידוי. דובב שפתי ישנים, אפילו בההוא עלמא שפנותיה מרחשן אורייתא.

תו שמענא וחכף מין הטוב, האי קרא לכנסת ישראל אתמר, ובתושבחתא אתמר. אי הכי, מאן הוא דמשבב לה בהאי. אי קדשא בריך הוא, מהו הולך לדודי, הולך אלי מוכעי ליה.

אלא ודאי קדשא בריך הוא קא משבב לה לכנסת ישראל, כמה דהיא קא משבבת

ליה, דכתיב חכו ממתקים, כך קדשא בריך

ישראל. (דבתיב) וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב, יִין הַטּוֹב:  
 דְּהוּא חֲמָרָא דְּמִנְטְרָא. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי: דָּא יִצְחָק,  
 דְּאִקְרִי יָדִיד מִבְּטָן. לְמִישְׁרִים: כְּמָה דְּאֵת אֲמַר,  
 (תהלים צט) אֵתָה כּוֹנֵנֶת מִישְׁרִים, לְאֵתִּכְלִילָא  
 שְׁמָאֵלָא בִּימִינָא. וְדָא הוּא מִישְׁרִים, דְּבִגִּין  
 חֲדוּתָא דְּהוּא חֲמַר טב, אֵתִּכְלִיל שְׁמָאֵלָא  
 בִּימִינָא, וְחֲדָאן כְּלָא. (דובב שפתי ושנים) דְּהָא כְּלָא  
 מִתְעַרֵּי בְּחֲדוּוֹאן וּבְרַפְאָן, וְעֵלְמִין פְּלֵהוּ  
 מִשְׁתַּפְּחֵי בְּחֲדוּ, וּמִתְעַרֵּי לְאַרְקָא בְּרַכָּאן  
 לְתַתָּא.

אָתוּ רַבִּי יְהוּדָה וּרְבִי יִצְחָק וְנִשְׁקוּ לִיה רִישֵׁיהּ,  
 וְחֲדוּ עִמֵּיהּ, אָמְרוּ לִיה מַה שְׁמִיךְ. אָמַר  
 לְהוּ יִיסָא. אָמְרוּ רַבִּי יִיסָא תְּהָא. וְתִיר תְּהָא  
 שְׂכִיחַ בְּעֵלְמָא מְרַבִּי יִיסָא חֲבַרְנָא, דְּאֵסְתַּלַּק  
 מִבִּינָנָא. אָמְרוּ לִיה וּמָאן אָבוּךָ. אָמַר לְהוּ,  
 אֲפִטְר מֵעֵלְמָא, וְהוּהוּ אוֹלִיף לִי כָּל יוֹמָא תְּלַת  
 מַלִּין דְּאוּרִייתָא, וּבְלִילֵינָא תְּלַת מַלִּין דְּחֻכְמַתָּא  
 דְּאֲגַדְתָּא. וְהִנֵּי מִלִּי אוֹלִיפְנָא מֵאַבָּא, וְהִשְׁתָּא  
 דִּיּוּרֵי בְּחַד בְּרַנְשׁ, וְסָלִיק לִי מְאוּרִייתָא. וְאַנָּא  
 אָזִיל כָּל יוֹמָא לְעִבְדֵידָתָא, וּבְכָל יוֹמָא אֵהֲדַרְנָא  
 אִינוּן מַלִּין דְּאוֹלִיפְנָא מֵאַבָּא.

אָמְרוּ לִיה הֵהוּא בְּרַנְשׁ יָדַע בְּאוּרִייתָא. אָמַר  
 לוֹן לָאו. סָבָא הוּא, וְלֹא יָדַע לְבַרְכָּא  
 לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִית לִיה בְּנִין, וְלֹא  
 שׁוּי לוֹן בְּבֵי רַב. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (נ"א אי לאו הכי  
 הוה) אִי לֹא הוּהוּ הַכִּי, הוּהוּ אֵעִילָנָא לְגַבִּי הַאי  
 כְּפַר לְמַלְלָא עֲלֵךְ, הִשְׁתָּא אָסִיר לֶן לְמַחְזִי  
 אֲנַפּוּי. שְׂדֵי חֲמָרָא מְנַךְ, וְאֵת זִיל לְגַבְּן. אָמְרוּ  
 לִיה מָאן הוּא אָבוּךָ. אָמַר רַבִּי זְעִירָא דְּכַפַּר  
 רֵאמִין.

שָׁמַע רַבִּי יְהוּדָה וּבְכַה, אָמַר אָנָּא הוּינָא  
 בְּבִיתִיהּ, וְאוֹלִיפְנָא מְגִיחַ תְּלַת מַלִּין  
 בְּכַסָּא דְּבְרַכָּה, וְאוֹלִיפְנָא מְגִיחַ בְּמַעֲשֵׂה

(שכתוב) וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב. יִין הַטּוֹב  
 - שְׁהוּא יִין הַמְשִׁמֵּר. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי  
 - זֶה יִצְחָק שְׁנִקְרָא יָדִיד מִבְּטָן.  
 לְמִישְׁרִים - כְּמֹ שְׁנִאֲמַר (תהלים צט)  
 אֵתָה כּוֹנֵנֶת מִישְׁרִים, לְהִכְלִיל  
 שְׁמָאֵל בִּימִין. וְזֶהוּ מִישְׁרִים,  
 שְׁבִגְלַל הַשְׂמִחָה שֶׁל אוֹתוֹ הֵינִן  
 הַטּוֹב, נְכַלֵּל הַשְׁמָאֵל בִּימִין,  
 וְכֻלָּם שְׂמֵחִים. (דובב שפתי ושנים)  
 שְׁהִי הַכָּל מִתְעוֹרְרִים בְּשִׂמְחוֹת  
 וּבְרַכּוֹת, וְכֻלָּ הַעוֹלָמוֹת נִמְצָאִים  
 בְּשִׂמְחָה, וּמִתְעוֹרְרִים לְהִרְקִי  
 בְּרַכּוֹת לְמַטָּה.

בְּאוּרֵי יְהוּדָה וּרְבִי יִצְחָק וְנִשְׁקוּ  
 לוֹ אֵת רֵאשׁוֹ, וְשִׁמְחוּ עִמּוֹ. אָמְרוּ  
 לוֹ, מַה שְׁמִיךְ? אָמַר לוֹ, יִיסָא.  
 אָמְרוּ, רַבִּי יִיסָא תְּהָיָה. יוֹתֵר  
 תְּהָיָה מְצוּי בְּעוֹלָם מְרַבִּי יִיסָא  
 חֲבַרְנָה, שֶׁהִסְתַּלַּק מִבִּינֵינוּ. אָמְרוּ  
 לוֹ, וּמִי אָבִיךָ? אָמַר לוֹ, נִפְטָר מִן  
 הַעוֹלָם, וְהָיָה מְלַמֵּד אוֹתִי כָּל יוֹם  
 שְׁלֹשָׁה דְּבָרֵי תוֹרָה, וּבְלִילֵיהּ  
 שְׁלֹשָׁה דְּבָרֵי חֻכְמָה שֶׁל אֲגַדָּה.  
 וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ לְמַדְתִּי מֵאַבִּי,  
 וְכַעַת אֲנִי גַר עִם אָדָם אֶחָד שְׁמוֹנֵעַ  
 אוֹתִי מִן הַתּוֹרָה, וְאַנִּי הוֹלֵךְ כָּל  
 יוֹם לְעִבְדוּדָה, וּבְכָל יוֹם אֲנִי חוֹזֵר  
 עַל אוֹתָם הַדְּבָרִים שֶׁלְּמַדְתִּי  
 מֵאַבִּי.

אָמְרוּ לוֹ, אוֹתוֹ אָדָם יוֹדַע  
 בַּתּוֹרָה? אָמַר לְהֵם, לֹא, הוּא יִקְוֵן,  
 וְלֹא יוֹדַע לְבַרְכָּךְ אֵת הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ  
 הוּא, וְיֵשׁ לוֹ בְּנִים, וְלֹא שֵׁם אוֹתָם  
 בְּבֵית הַרְבֵּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (אם  
 לא כך היה) אִם לֹא הָיָה כֵּךְ, הָיִיתִי  
 נִכְנָס לְכַפַּר הַזֶּה לְדַבֵּר עֲלֵיךָ.  
 עֲכָשׁוּ אֲסוּר לְנוּ לְרֵאוֹת אֵת בְּנֵינוּ,  
 זְרִיק מִמֶּךָ אֵת הַחֲמוּר, וְאֵתָה לֶךְ  
 אֲלֵינוּ. אָמְרוּ לוֹ, מִי אָבִיךָ? אָמַר,  
 רַבִּי זְעִירָא מְכַפַּר רֵאמִין.

שָׁמַע רַבִּי יְהוּדָה וּבְכַה. אָמַר, אֲנִי  
 הָיִיתִי בְּבִיתוֹ, וְלְמַדְתִּי מִמֶּנּוּ  
 שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים בְּכוֹס שֶׁל בְּרַכָּה,  
 וְלְמַדְתִּי מִמֶּנּוּ שְׁנַיִם בְּמַעֲשֵׂה

בראשית. אמר רבי יצחק, ומה מהאי מילד הנה בנו למדתי, ממנו לא כל שכן? הלכו ואחזו בידו. ראו שדה אחד וישבו שם. אמרו לו, אמר דבר אחד מאותם שלמד אותך אביך במעשה בראשית.

פתח ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדלים וגו'. ויברא אלהים - כל מקום של דין נקרא אלהים. ואותו מקום עליון, המקום שיצאו ממנו, כך קורא לו כאן. ואף על גב שהוא רחמים, יוצאים ממנו דינים, ובו הם תלויים.

את התנינים הגדלים - אלו האבות, שהם משקים בראשונה ומשתרשים על הכל. ואת כל נפש החיה הרמשת. ואת כל נפש החיה - זו הנפש, שאותה הארץ העליונה הוציאה מאותה חיה עליונה על הכל, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה. וזוהי הנפש של אדם הראשון שמשף בתוכו. הרמשת - זוהי הרוחשת בכל החרים (הצודים) למעלה ולמטה. אשר שרצו המים, שאותו נהר עליון שופע יוצא מעדן, ומשקה את העץ הנה להשתרש בשרשיו על הכל, ושימצא בו מזון לכל.

דבר אחר החיה הרמשת - זהו דוד המלך, שכתוב בו (תהלים קיח) לא אמות פי אחיה וגו'. ואת כל עוף כנף למינהו - אלו כל אותם המלאכים הקדושים שצוויים לקדש את שם אדונם בכל יום ויום, שכתוב בהם שש כנפים שש כנפים לאחד. ומהם טסים בעולם לעשות רצון רבונם, כל אחד ואחד כראוי לו. אמר רבי יהודה, ודאי כל כך לילד הנה לא ראוי, אבל אני רואה בו שיעלה למקום עליון.

אמר רבי יצחק, ודאי החיה (הרמשת) זוהי החיה העליונה על

בראשית תרי. אמר רבי יצחק, ומה מהאי רביא בריה אוליפנא, מניה לא כל שכן. אזלו ואחידו בידיה. חמו חד חקל ויתבו תמן. אמרו ליה אימא חד מלה, מאיננון דאוליף לך אבוך במעשה בראשית.

פתח ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדולים וגו'. ויברא אלהים, כל אתר דיניא אלהים אקרי. והוא אתר עלאה אתר דנפקו מניה, הכי קרי ליה הכא. ואף על גב דרחמי הוא, מניה נפקו דינין, וביה תליין.

את התנינים הגדולים, אלין אבהן. דאינון מתשקיין בקדמיתא, ומשתרשין על פלא. ואת כל נפש החיה הרומשת, ואת כל נפש החיה, דא נפש, דהיא ארץ עלאה אפיקת מההיא חיה עלאה על פלא, דכתיב תוצא הארץ נפש חיה. ודא איהי נפש דאדם קדמאה, דמשיך בגויה. הרומשת: דא היא חיה דרחשא בכל טורין (כ"א ספרין), לעילא ותתא. אשר שרצו המים, דההוא נהר עלאה נגיד ונפיק מעדן, ואשקי להאי אילנא, לאשתרשא בשרשוי על פלא, ולאשתפחא ביה מזונא לכלא.

דבר אחר החיה הרומשת, דא הוא דוד מלכא, דכתיב ביה (תהלים קיח) לא אמות פי אחיה וגו'. ואת כל עוף כנף למינהו, אלין כל אינון מלאכין קדישין, דמשתפחי לקדשא שמא דמאריהון בכל יומא ויומא, דכתיב בהו (ישעיהו) שש כנפים שש כנפים לאחד. ומנהון טאסין בעלמא למעבד רעותא דמאריהון, כל חד וחד בדקא חזי. אמר רבי יהודה, ודאי כל כך להאי רביא לא אתחזי, אבל אנא חמי ביה דלא אתר עלאה יסתלק.

אמר רבי יצחק, (דף נ"ו ע"ב) ודאי החיה (הרומשת)

דא היא חיה עלאה על פלא, דהא אחרא ארץ קרייה קרא. הכא דכתיב והעוף ירב בארץ, בארץ ודאי, ולא במים. דהא ההוא נהר, נגיד ונפיק ואשקי, בלא פירוודא, עד ההוא אתר דאקרי ארץ, ומתמן פתיב ומשם יפרד וגו'. והעוף, וההוא עוף בהאי ארץ תליין ואתשקנין, ודא הוא דכתיב והעוף ירב בארץ. קמו ואזלו. אמר רבי יהודה, נשתתף להאי רביא עמנא, וכל חד וחד לימא מלה דאורייתא.

פתח רבי יהודה ואמר, (שיר השירים ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים וגו'. קרא הא אתמר ושפיר. אבל פנסת ישראל קאמר דא בגלותא. סמכוני, מהו סמכוני. אלא מאן דנפיל בעי לאסמכא ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה) סומך יי' לכל הנופלים וגו'. ובגין כך, פנסת ישראל דנפלה, דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום, בעיא לאסמכא, והיא אמרה סמכוני. למאן אמרה. לישראל בנהא דאינון בגלותא עמה.

ובמה באשיות. אלין אינון אבהן, דאינון אתמליין בקדמיתא, מההוא חמר טב דמנטרא. וכד אינון אתמליין, הא ברבאן משתפחי לגבה, על ידא דחד דרגא דאיהו צדיק. ומאן דידע ליחדא שמא קדישא, אף על גב דברבאן לא משתפחי בעלמא, איהו סמך וסעיד לה לפנסת ישראל בגלותא.

רפדוני בתפוחים, פלא חד כמה דאמרן, אבל רזא דא, איששא: עייל חמרא. תפוח: אפיק חמרא, ומכוון רעותא. ועל דא אשיות ותפוחים. אשיות, לרוואה מחמרא. תפוחים, לכוונא רעותא דלא זיק חמרא. וכל דא למה. פי חולת אהבה אני, בגלותא. ומאן דמייחד שמא קדישא, בעי

הכל, שהרי האתרת, הכתוב קרא לה ארץ. כאן שכתוב והעוף ירב בארץ, בארץ ודאי, ולא במים. שהרי אותו נהר שופע יוצא ומשקה בלי פירוד, עד אותו מקום שנקרא ארץ, ומשם כתוב ומשם יפרד וגו'. והעוף, ואותו עוף, בארץ הזו תלויים ומשקים, וזהו שכתוב והעוף ירב בארץ. קמו והלכו. אמר רבי יהודה, נשתתף את הלל הזה עמנו, וכל אחד ואחד יאמר דבר תורה.

פתח רבי יהודה ואמר, סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים וגו'. הפסוק הזה הרי נתבאר, ויפה אבל פנסת ישראל אמרה את זה בגלות. סמכוני, מה זה סמכוני? אלא מי שנופל צריך לסמך אותו, זהו שכתוב (תהלים קמה) סומך ה' לכל הנופלים וגו'. ומשום כך, פנסת ישראל שנופלה, שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום, צריכה לסמיכה, והיא אומרת סמכוני. למי היא אומרת? לישראל בניה, שהם עמה בגלות. ובמה? באשיות. אלו הם האבות שמתמלאים בראשונה מאותו יין טוב המשמר. וכשהם מתמלאים, הרי הנרכות מצויות אליה על ידי דרגה אחת שהיא צדיק. ומי שידע ליחד את השם הקדוש, אף על גב שברכות לא מצויות בעולם, הוא סומך וסועד את פנסת ישראל בגלות.

רפדוני בתפוחים, הכל אחד כמו שאמרנו. אבל הסוד הזה, אישישה - מכניסה יין. תפוח - מוציא יין, ומכוון רצון. ועל פן אשיות ותפוחים. אשיות, לרוות מיין. תפוחים, לכון את הרצון שהיין לא זיק. וכל זה למה? פי חולת אהבה אני,

דמייחד שמא קדישא, בעי

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים  
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

# השבת

ויקרא  
- שנה א' 22 -



על ידי שמירת שבת יקמים מאמר בני שמואל בן יוחאי  
"אלמלי משמרין ישראל עתה נבחרת חלוקת מלך נאגלים" ...  
שנאמר "והבאוהם אל-הר קדש" (שבת קמ"ד ע"ב).



# אבות ומגים



"זוהר השבת"  
בנימין  
(925)  
אריכות ימים והיי עולם תבא

097-34178279, 1973

מי עיצב את התורה? מהו המטרה?  
לפיתוח יחסי שיתופיים עם אבות המגים

(ע"פ דברי חז"ל)

